

на, кждето бликаха искрометни фонтани и пѣеха гласовити птички.

Презъ една тиха септемврийска вечеръ, когато тжжень полумракъ прихлупи града, между листата на дърветата замъждѣ свѣтлина въ стаята на Артабана, кждето той беседваше съ другари.

Артабанъ бѣше на четиредесетъ години. Имаше дълга черна брада, тъмни очи, чело на мечтателъ и уста на войнъ. Надъ халата му се спущаше дълга бѣла мантия, а на главата му бѣ сложена бѣла островърха шапка съ отпуснати краища. Това бѣше облѣкло на жрецитѣ-вълхви у огнепоклонницитѣ. На Артабановитѣ колѣне лежаха три свитѣка, изпъстрени съ странни знаци. Показвайки ги, Артабанъ се обърна къмъ своитѣ гости:

„Синове на Иранъ, потомци на войницитѣ на великия царъ Киръ, вие, които вѣрвате въ истинния Богъ! Азъ ви извикахъ, да обновите нашата древна вѣра, вѣрата въ Бога на чистотата. Той ни учи, какво е истина и свѣтлина“.

Въ отговоръ събеседницитѣ запѣха съ низки, звучни гласове свещения химнъ на Язна:

„Покланяме се на Агура-Мазда, царътъ на чистотата, щедриятъ дарителъ на благодатъта. Хвалимъ всичко чисто и добро въ мислитѣ, въ думитѣ, въ дѣлата. Боже на истината, Агура-Мазда! Нека нашиятъ умъ бжде всѣкога тамъ, дето е мъдростъта“.

Пѣсенъта стихна. Артабанъ дълго мълча. После той разгъна единъ отъ свитѣцитѣ и каза:

— Слушайте! Заедно съ мене вие се ровихте въ тайнитѣ на природата, изучавахте цѣлебнитѣ свойства на водата, на огъня, на тревитѣ, гадаехте човѣшката съдба по движението на планетитѣ! Вие знаете, колко много съмнения и загадки крие нашето старо учение. Но писанията на най-древнитѣ учени и най-древнитѣ книги хвърлятъ нова свѣтлина върху истината. Чуйте тѣзи пълни съ надежда думи и нека тѣ проникнатъ дълбоко въ душитѣ ви.

И той имъ прочете пророчеството на Зороастра за Созия Победоносни*), който ще се издигне надъ всички пророци на Изтока и ще дари вѣченъ неглененъ животъ на хората.

*) Месия, Спасителъ.